

Hagen Hagensen (KF):

Ministeren og jeg bliver ikke helt enige, for forholdet er det, at der må tages vidt hensyn til alle andre end dem, der ønsker at deltage i optog og møder af den ene og den anden art, og jeg synes, det vil være naturligt, at man ikke på forhånd siger, at på visse pladser kan man ikke foretage dette og hint, men at man netop sørger for, at man kan foretage det på disse steder, men at tilgangen dertil skal ske på en sådan måde, at det ikke er til gene for andre. Jeg husker fra mine ophold ved FN, hvor der minsandten var dem, der ønskede at give deres mishag til kende med et eller andet hver eneste dag, at det var ordnet på en glimrende måde: der var afsat plads, hvor man kunne folde sig ud alt det, man ville. Der var sat spærrebomme udenfor, og politiet sørgede for, at man kunne gøre alt, hvad man ville, inden for bommene, men udenfor kom man ikke. Det er egentlig en måde, som jeg synes både giver borgerne den ret, de skal have til frit at samles, men også tager hensyn til andre; noget sådant til efterfølgelse her.

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg kan godt fornemme, at det bliver vanskeligt for hr. Hagen Hagensen og mig at blive helt enige om denne sag, og jeg vil blot påpege en enkelt ting i denne sidste omgang. Hvis vi forestillede os, at vi skaffede os nogle andre vaner eller traditioner på dette område, f. eks. dem, der er nævnt fra et andet land, kunne situationen meget vel blive den, at man satte alt for skarpe grænser for, hvornår man kan komme til at udøve sin ret til forsamlingsfrihed og til at give sin mening frit til kende. Jeg ville i hvert fald meget nødig være politimester, hvis jeg havde skarpe bestemmelser for, hvilke steder og hvilke tidspunkter der kan anvendes, alene af den grund, at hverken demonstrationsarrangementerne eller politiet på forhånd i nogen situation vil kunne have bare en nogenlunde klar fornemmelse af, hvor store generne vil kunne blive, fordi man ikke kan vide, hvor stor en demonstration vil blive.

Derfor er det efter min opfattelse stadig væk rigtigt, at den nuværende ordning giver muligheder for, at der både sikres, at der er færrest muligt gener for andre, samtidig

med at man opretholder muligheden for forsamlingsfriheden og retten til at udtrykke sine meninger gennem en demonstration.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Knud Jespersen* (DKP) til handelsministeren:

„Kan ministeren give nyere oplysninger om de udenlandske selskabers andel af industriaktier og selskabsskat end dem i PP II fra 1969?“

(Spm. nr. 442.)

Skriftlig begrundelse.

Ifølge PP II, bilag III, s. 71, ejede de udenlandske selskaber 13 pct. af industriaktierne, men de betalte kun 4 pct. af industriselskabernes samlede pålignede selskabsskat i 1969. Over halvdelen af de udenlandsk ejede selskaber betalte ikke indkomstskat i 1969. I disse tal er olieselskaberne ikke medregnet. Da PP II er skrevet for flere år siden, må der foreligge nyere oplysninger.

Handelsministeren (Erling Jensen):

Jeg kan svare på hr. Knud Jespersens spørgsmål, at oplysningerne i PP II om udenlandsk aktiebesiddelse i danske industriselskaber var baseret på en særlig undersøgelse, der blev foretaget til brug for udarbejdelsen af redegørelsen. En sådan særlig undersøgelse er ikke senere foretaget. Derimod foretages der årlige opgørelser over tilladelser til udenlandske direkte investeringer i industrivirksomheder her i landet i form af ansvarlig kapital og langfristede lån. Selv om disse opgørelser ikke kan sættes i direkte relation til udviklingen i den samlede aktiekapital i danske industriselskaber, giver foreliggende oplysninger dog ikke grundlag for at antage, at der har fundet væsentlige ændringer sted siden 1969 i den udenlandsk ejede andel af industriselskabernes samlede aktiekapital.

De oplysninger, der er givet i PP II om de udenlandsk ejede industriselskabers skattebetalinger, bygger ligeledes på omfattende undersøgelser, der blev foretaget til brug for udarbejdelsen af redegørelsen, og som det ikke senere har været muligt at ajour-